

TŘI DĚTI

Když ho přijali jako redaktora do důležitého národního deníku, zdálo se mu, že se dotkl nebe. Zavolal mamince, tatínkovi a samozřejmě i milé Monice, které prostě jen řekl: „Dostal jsem místo! Můžeme se vzít!“

Vzali se a během let se jim narodily tři čiperné děti: Matouš, Marta a Vavřinec. Štěstí trvalo šest let, ale pak musel deník ukončit činnost. Mladý otec se snažil najít místo jako redaktor místních novin. Ani tyto noviny však dlouho nevydržely. Další hledání bylo namáhavé. Každý den maminka i tři děti viděly, že je tatínkova tvář čím dál zachmuřenější.

Jednou večer při večeři si muž s hořkostí ulevil: „Je to všechno na nic! V mém oboru prostě už nic není. Všichni propouštějí zaměstnance, vyhazují...“

Monika se mu snažila dodat odvalu, mluvila o jeho snech, o jeho nepochybných schopnostech, o naději...

Druhý den otec vstal, až když už byly děti ve škole. S těžkým srdcem si vzal šálek ke stolu, kde obvykle pracoval, a pohled mu padl na odpadkový koš. Jeho pozornost upoutalo několik velkých růžových střepeň. Poznal, že to jsou kusy tří růžových prasátek, které děti měly jako pokladničky. A na stole byla hromádka mincí, spousta desetníků a nějaká eura, a dokonce i několik zlatých knoflíků. Pod hromádkou byl kousek papíru, na který dětská ruka napsala: „Milý tatínku, věříme ti. Matouš, Marta a Vavřinec.“

Oči mu zvlhly, špatné myšlenky byly pryč, znovu dostal odvalu. Zaťal pěsti a slíbil si: „Vaši důvěru nezklam!“

Dnes stojí na psacím stole jednoho z nejvýznamnějších evropských vydavatelů

stříbrný rámeček. Vydavatel ho ukazuje s pýchou a říká: „Tohle je tajemství mé síly!“ V rámečku je jen list papíru s nejistým a trochu roztrášeným písmem: „Milý tatínku, věříme ti! ...“

„Věřím ti“ je mnohem víc než vyznání lásky. Je to nejčistší síla, která existuje. Proto Ježíš řekl: „Kdybyste měli víru jako zrnko hořčice, řekli byste této moruši: Vyrvi se i s kořeny a přesaď se do moře, a ona by vás poslechla.“ (Lk 17,6)

TROCHU HUMORU

Starosta obce se jde podívat, jak to vypadá v místní škole. Neohlášen kráčí po chodbě a vidí, že v rohu za dveřmi třídy stojí tři kluci.

„Co tu děláte?“ uhodí na ně.

„My jsme, prosím, na hanbě,“ špitne ten první.

„A co jste provedli?“

První se chvíli ošívá, ale pak přizná:

„Já jsem, prosím, vyhodil ze dveří mandarinku.“

„No, to je moc pěkné,“ rozzlobí se starosta.

„A co ty?“ zeptá se druhého.

„Já jsem, prosím, hodil mandarinku na zem,“ souká ze sebe kající druhý.

Starosta ukáže prstem na třetího. „Ty jsi taky házel?“

„Ne,“ špitne ten třetí. „Mně kluci, prosím, říkají Mandarinka.“

„Taky ti vichřice poškodila stodolu?“

„To nevím, já jsem ji ještě nenašel.“

V hodině fyziky:

„Jak jste se právě dověděli, těleso se při teple roztahuje a při ochlazení stahuje. Uveďte příklad. No prosím.“

„Třeba prázdniny. V létě jsou delší a v zimě kratší.“

SLOVO NA NEDĚLI

8. neděle v mezidobí

2.3.2025

Jak prožít postní dobu? Odjet někam do pouště, do ticha hor nebo kláštera, najít si prostor ke ztišení, modlitbě, četbě Písma... Mnoho moudrých rad a výzev pro tuto dobu jsme již slyšeli či teprve uslyšíme. Jak je rozlišit?

PŮST – DUCHOVNÍ RŮST?

Vymýšlíme si na sebe různé úkoly, co budeme nebo nebudeme dělat – od fyzické aktivity přes půst, pobyt v přírodě až po rozhodnutí více se věnovat potřebným. Abychom se tak po čtyřiceti dnech o Velikonocích vrátili zpět do toho starého známého.

„Když jste na poušti proto, že vás to tam baví a vše je krásné, pak pouze kempujete,“ vyprávěl jeden pouštní mnich. „Na tom jistě není nic špatného, všichni přece potřebujeme odpočívat a poznávat krásy světa. Ale pouze kempujeme. A za nějaký čas **sbalíme stan a vrátíme se zpět do svého domova**. Jenže teprve tehdy, kdy jsme na poušti, když na ní zásadně nechceme být, kdy nic neprobíhá podle našeho očekávání, a přesto na ní dobrovolně setrváváme, dochází k našemu duchovnímu růstu.“

NEJEN ZAČÍT...

Žijeme ve světě nekonečných možností a zážitků a tušíme, že potřebujeme vědomě vytvářet opačnou polaritu – zmlknutí, ztišení, samotu, jednoduchost, odolnost, digitální detox. Co uděláme? Uměle si vytváříme podmínky pro přechodné hladovění, otužování, odmítnutí pohodlí.

Z hlediska našeho osobního i duchovního rozvoje je to pouze první etapa, kdy i přestože si například sáhneme až na dno svých sil, nejde až o takovou obtížnost, protože jsme to my, kdo činí všechna ta rozhodnutí.

Jednoduše řečeno, pokud se rozhodnu otužovat, jsem to já, kdo si řekne, kolik minut vydržím ve studené sprše, kdy budu držet půst, nebudu pít kafe; jsem to já, kdo si řekne, kdy, co a kolik. Tak můžeme pokračovat dál i přes sezení v tichu a meditaci...

To jistě není málo, ale nechceme-li zůstat jen u toho, potřebujeme udělat další krok – kdy si už omezení nestanovujeme. Kde **přijímáme ta omezení, která přicházejí, a kdy zažíváme, že bychom tak rádi byli někde jinde, dělali něco jiného, sami si o svých krocích rozhodovali**.

ROSTEME SKRZE KŘÍŽ

Je důležité umět si dávat omezení, ale stejně tak umět je akceptovat a vydržet a nehledat způsob, jak se jim vyhnout. Běžně tomu říkáme přijmout kříž. Víme, že je nesmyslné si ho vymýšlet, vyrábět nebo tesat.

OSVĚŽUJÍCÍ STUDNA V NÁS

Přijmout kříž – to není postoj pasivity, rezignace, nýbrž naopak aktivního přijetí. Je to cesta pokory. Člověk, který v poušti na těch několika postních týdnech pouze kempuje, se v případě komplikací vrací. Protože mu něco schází, nemá vodu, je horko, vše je náročné, nedává to smysl. Ovšem ten, kdo se přesto rozhodne zůstat, ví, že studnu, kterou potřebuje najít, nenaide jinde než v sobě.

Podle KT 9/25

PRAVÝ ČAS

Jsi-li zatlačen do kouta a všechno se obrací proti tobě, až se zdá, že to už nevydržíš ani minutu, nevzdávej se, neboť je to přesně to místo a čas, kdy se list obrátí.

Harriet Beecher- Stowe

ÚVOD DO LITURGIE – 8. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

Skutečná moudrost pochází od Boha. Lidé o ni mohou jen prosit. A těm, kdo jsou v modlitbě vytrvalí, ji dává Bůh jako dar.

1. čtení: Sir 27,5-8

Kniha Sirachovcova je velmi pozdním textem Starého zákona (začátek 2. stol. př. Kr.). Pomocí přísloví, rad, výstrah i hymnů poučuje mladého muže o životě, víře i tradici otců.

V sítu, kterým se třese, zůstane smetí, právě tak zůstane vina na člověku, když je prozkoušen. V peci se osvědčí nádoba od hrncíře, člověk se osvědčí, když s ním mluvíš. Ovoce ukáže, jak byl strom pěstěn, právě tak slovo vyjádří myšlenky lidského srdce. Nikoho nechval, než ho vyzkoušíš, tak se totiž osvědčí člověk.

2. čtení: 1 Kor 15,54-58

Pokračujeme ve čtení 15. kapitoly 1. listu Korintánům, v němž mimo jiné sv. Pavel odpovídá na otázku, co znamená vzkříšení mrtvých.

Bratři! Až toto tělo porušitelné vezme na sebe neporušitelnost, a toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtelnost, potom se vyplní to, co stojí v Písmu: "Vítězně je smrt navždy zničena! Smrti, kdepak je tvoje vítězství? Smrti, kdepak je tvůj bodec? Ten bodec smrti je hřích, a hřích zase čerpal svou moc ze Zákona. Ale Bohu díky! On nám popřává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista. Proto buďte pevní, moji milí bratři, nedejte se zvíkat a vždy vynikejte v díle Páně. Víte přece, že vaše námaha není marná, když ji konáte ve spojení s Pánem.

Evangelium: Lk 6,39-45

Již minulou neděli jsme otevřeli blahoslavenství z Lukášova evangelia a tzv. Řeč na rovině (6,17-49). Jde o určitý duchovní kodex a současně Ježíšův komentář, jak naplnit smysl Desatera. Textu předchází zvolání: „Nesudte, a nebudete souzeni... Dávejte, a bude vám dáno“

Ježíš řekl učedníkům přirovnání: "Může slepý vést slepého? Nespahnou oba do jámy? Není žák nad učitele; když se dokonale vyučí, bude jako jeho učitel. Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trám ve vlastním oku nepozoruješ? Jak

můžeš říkat svému bratru: 'Bratře, dovol, ať ti vyndám z oka třísku', a sám nevidíš ve svém oku trám! Pokrytče! Napřed vyndej ze svého oka trám, a teprve potom budeš dobře vidět, abys mohl vyndat třísku z oka svého bratra. Není dobrý strom, který dává špatné ovoce, ani zase špatný strom, který dává dobré ovoce. Každý strom se pozná po vlastním ovoci. Z trní nesbírají flky ani z bodláci neskřízejí hrozny. Dobrý člověk vydává z dobré pokladnice svého srdce dobro, ale zlý ze zlého vydává zlo. Jeho ústa mluví to, čím přetéká srdce."

FARNÍ OHLÁŠKY

- Při sbírce na Svatopetrský halář bylo vybráno 18.735,- Kč, z toho 1.670,- Kč v Širokém Dole. Děkujeme všem, kdo do sbírky přispěli.
- V neděli 2.3.2025 je **poslední možnost přihlásit školní mládež na duchovní obnovu**. Během týdne můžete děti přihlásit na faře s omluvou za zpoždění. Na ostatní obnovy se můžete zapsat ve Velké síni na seznamy duchovních obnov.
- V pátek 7.3.2025 bude **návštěva nemocných**. Pokud si někdo z nemocných přeje přijmout svátosti, kromě těch, které pravidelně navštěvujeme, ať ji nahlásí v zákristii, nebo telefonicky.
- Ve Velké síni je k dispozici **Postní brožura na rok 2025**. Cena je 45,- Kč a peníze můžete dát do zelené pokladničky.
- Na **Popeleční středu** 5.3.2025 bude ranní a večerní mše svatá v Sebranicích. Při nich bude udílen popelec. V neděli (9.3.) už popelec udílen nebude.
- **Pobožnosti křížové cesty** v postní době:
Sebrance – pátek od 18,00 hodin; **neděle** – po ranní mši svatou; k vedení KC se můžete zapsat na rozpis ve Velké síni.
Široký Důl – úterý – přede mší svatou.
Lezník – středa – přede mší svatou.

POŘAD BOHOSLUŽEB A INTENCE V OBDOBÍ: 2.3. – 9.3.2025

2. Ne SE 7³⁰ za rodiče Jůzovy, rodiče Bartůškovy a zeměle z jejich rodů
SE 9⁰⁰ za Ludmilu Vomáčkovou a rodiče
LU 10³⁰ za farnost
4. Út SE 7⁰⁰ za Františka Kováře, rodiče a sourozence
ŠD 18⁰⁰ za Františka Lorence, živé a zemřelé z toho rodu
5. St SE 7⁰⁰ za rodinu Mikuškovu
SE 18³⁰ za Josefa Kopeckého, manželku, děti a duše v očistci
6. Čt SE 7⁰⁰ za P. Františka Beneše a jeho rodiče
LU 18⁰⁰ za Annu Flídrovou, manžela a zemřelé z toho rodu
7. Pá SE 7⁰⁰ za Václava Zavorala, rodiče, syna a zetě
SE 18³⁰ za Miroslava a Ivanku Havranových a duše v očistci
8. So SE 7⁰⁰ za Marii Groulíkovou, manžela, rodiče a sourozence z obojí strany
LU 18⁰⁰ za Vojtěcha a Miloše Klusoňovy a rodiče Bisovy
9. Ne SE 7³⁰ za farnost
SE 9⁰⁰ za Josefa Jílka, rodiče a zemřelé z toho rodu
LE 10³⁰ za Josefa Doubka a manželku

VSTOUPIL JSEM A NEVÍM KAM

Vstoupil jsem a nevím kam.
Duch můj v nevěděni žije,
a přece tím silnější je.
Místo, kam jdu, neznámé je,
leč jak jsem tam dorazil,
nevěda, co se to děje,
všechno jsem hned pochopil.

K vysvětlení nemám sil:
duch můj v nevěděni žije,
a přece tím silnější je.

Věděni, nad které není,
plně míru, svátosti,
v temné hloubce osamění
procítěné v radosti nad tajemstvím,
které ctí duch, jenž v nevěděni žije
a který tím silnější je.

Poznáním proniknut zcela
byl jsem v sebe pohroužen.
Ztratil jsem vědomí těla
a můj cit byl otupen,
zatímco duch, svoboden,
beze slova volně žije,
a právě tím silnější je.

Vědu, jež se v kráse třpytí
na vrcholku nejvyšším,
nelze si však osvojit
ani cvikem, učením.
Pokora je vítězstvím,
jímž každý duch silnější je,
jestli v nevěděni žije.

Chce-li kdo z vás poznati ji,
pak ta věda spočívá na citu,
který se zpíjí pravdou,
již Bůh ukryvá.
Jeho milost schopnost dá duchu,
který silnější je,
byť i v nevěděni žije.

Poezie sv. Jana od Kříže

